

Národní divadlo OPERA

Ředitel Národního divadla: akad. arch. Daniel Dvořák
Šéf opery Národního divadla: Jiří Nekvasil

TISKOVÉ INFORMACE

1. - 27. ČERVNA 2006 NA PIAZZETĚ U NÁRODNÍHO DIVADLA

Pražské jaro 2006

Lukáš Hurník (1967)

THE ANGELS

Rodinná muzikálová opera z roku 2006 na libreto Petra Čenského

Koprodukce s Dětskou operou Praha a Českým rozhlasem

Světová premiéra 1. června 2006 v 18 hodin v Boudě

Reprízy: 2., 3., 7., 8. 6. 2006 v 18 hodin v Boudě

Operní show o muzikálních andělech s dábelnými sklony!

Představení pro tři generace, ve kterém zní rap i klasika.

Lukáš Hurník (1967)

THE ANGELS

Libreto: Petr Čenský

Dirigent: Jan Kučera

Režie: Gabriela Haukvicová

Scéna a kostýmy: Renáta Weidlichová

Pohybová spolupráce: Natalie Křišťůvková, Petr Veleta

Sbormistr: Zuzana Marková

V inscenaci je použita nahrávka díla pořízená Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu
Koprodukce s Dětskou operou Praha a Českým rozhlasem

Osoby a obsazení

Anděl Asbeel	Michal Klamo
Arcidábel Lilith	Barbora Perná / Lívia Vénosová
Anděl hudby Israfel	Jiří Hájek
Svatá Cecílie	Jiřina Marková-Krystlíková
Đábel Raum	Radim Schwab
Đábel Malfas	Miroslav Urbánek
Arcidábel Asmodeus	Daniel Hůlka
Arcidábel Belial	Petr Reif
Anděl (žena) Ariella	Hana Dobešová / Veronika Smolíková
Anděl Sariel	Jan Bochňák / Martin Vydra
Anděl Tamiel	Jan Bochňák / Jiří Brückler
Archanděl Michael	Alfréd Hampel
Malý andělek	Kara Němečková / Eliška Nováková / Klára Nováková
Hudební manažerka – moderátorka koncertu	Eliška Milotová / Karolína Žmolíková
Hlas Boha	Petr Pelzer
Metaři	Petr Reif, Milan Tomáš
Holčička	Anna Filipiová / Alena Koničková

Asistent dirigenta: Zuzana Marková – Hudební nastudování: Augustin Kužela - Vedoucí jevištního provozu:
Pavel Ševčík - Jevištní mistr: Petr Pleva / Petr Šebek - Vedoucí garderoby: Jaroslava Weisshauptová -
Vedoucí maskérny: Marie Tůmová - Produkce: Alena Helingerová - Hlavní inspicient: Pavel Hlavica - Mistr světél:
Pavel Kremlík - Mistr zvuku: Emil Boháček. Nahrávka: Mistr zvuku: Tomáš Zikmund - Hudební režie: Igor Tausinger

Národní divadlo a Dětská opera Praha děkují za laskavou spolupráci řediteli Symfonického orchestru Českého rozhlasu Janu Simonovi.

www.narodni-divadlo.cz
www.detskaoperapraha.cz
www.rozhlas.cz
www.hurnik.cz

OBSAH

Prolog a 1. dějství

Byl jednou jeden – tentokrát anděl jménem Asbeel. Ten ale rozhodně nepatří mezi ledajaké tuctové anděly; právě se v něm bouří hormony, štvě ho nuda, přísný řád a zpátečnictví nebeského království a chce udělat něco velkého.

T.č. si Asbeel právě odkrucuje dva roky povinné andělské služby na zemi jako strážný anděl hudební manažerky, takže má příležitost ledasco poznat a přiučit se pozemským neřestem. Když se potom vrátí do nebe, kde se zpívají žalmy a kde je svatou Cecílií a andělem hudby Israfelem přísně vyžadován pořádek a ctnostný život, způsobí na protest malou výtržnost, za kterou je ale nekompromisně potrestán.

Asbeelovi dojde trpělivost a rozhodne se v nebi způsobit malou kulturní revoluci. Proto se vydá nejprve do šeolu, jakéhosi předpekli, kde se seznámí s dvěma ďábly Raumem a Malfasem, kteří ho přesvědčí, aby navštívil „music club“ Peklo, protože v něm jede diskotéka a nevázaný způsob života. V tomto dost inspirativním prostředí se Asbeel naučí zpívat a tancovat jako pekelníci, neboť chce jejich hudbu aplikovat na Boží chvály, a dokonce se zamiluje do svůdné ďáblice Lilit.

2. dějství a epilóg

V nebesích panuje stále stejná zdánlivá idyla: andělci si spokojeně hrají a hlavně nezlobí. To se však nedá říct o Asbeelovi, který se právě vrátil ze své pekelné exkurze: nejprve si před sv. Cecílií pokrytecky hraje na nevinného, a potom dokonce navádí tři své andělské kamarády, aby se k němu přidali; zasněží je do svých plánů a když jim ukáže, co se u ďáblů naučil, získá je na svou stranu.

Nebeský kolorit dokresluje Israfel, pilný skladatel, kterému však vítr rozfouká noty, a učitel, jenž s andělky nacvičuje Biblickou píseň. Proto nelibě nese, že někteří andělé „chtějí být moderní“, takže v zápětí je, stejně jako sv. Cecílie, šokován vystoupením Asbeela a jeho tří spoluspiklenců, kteří jsou funky. Tahle malá revoluce ale nemůže skončit jinak než nemilosrdným vyhnáním buřičů z nebe na zem.

Asbeel využije dřívější pozemské zkušenosti a s pomocí své známé hudební manažerky založí s kamarády - ex-anděly úspěšnou kapelu The Angels. Jak nebe, tak peklo o ni brzy projeví zájem, aby sloužila k prosazování jejich zájmů na zemi, a tak se mezi anděly a ďábly strhne bitva, jež ohrozí fungování světa; nakonec musí zasáhnout Bůh a konflikt rozhodnout. Dílo končí happyendem a apoteózou hudby, svobody a lásky.

Lukáš Hurník (1967)

Svou hudební dráhu začal v rockové skupině Biwoy, v níž hrál na basovou kytaru a pro niž vytvořil celý repertoár. Jeho hudebním ideálem byl Frank Zappa. Některé rockové prvky pak zužitkoval i ve čtyřruční skladbě *Hot-suita*, která získala v roce 1990 první cenu na mezinárodní soutěži v Tokiu. Typickým znakem Hurníkových kompozic je stylová syntéza, v jejímž rámci se potkávají rock s barokní a moderní polyfonií, chromatika s klasickou melodií, kantiléna s minimalistickými patterny. V seznamu děl najdeme hudbu duchovní (*Magnificat*, kantáty *Quis credidit?* a *Svatovojtěšská hodinka*), orchestrální (*Variace na téma Franka Zappy*, *Souvětí*, *Konstelace* pro smyčcový orchestr a komorní symfonie *Dívka a stroj*), tvorbu písňovou (*Knížka něžnosti*, *Kafkovo rozjímání*, *Madrigaly*). Jeho dosud největším dílem je symfonie *Globus* pro bicí nástroje a symfonický orchestr a muzikálová opera *The Angels*. Lukáš Hurník se zabývá též hudební popularizací v Českém rozhlasu a České televizi (*Hudební laboratoř Marka Ebena a Lukáše Hurníka*, *Ti nejlepší z klasiky*, *Vínceró*). Jeho rozhlasový pořad *Da capo* má už téměř 300 pokračování. Je spoluautorem nových učebnic hudební výchovy pro základní a střední školy, autorem fejetonů (čas. *Harmonie*) a popularizační knížky *Tajemství hudby – odtajněno*. Vede smíšený sbor Gaudium Pragense. Dnes pracuje jako šéfredaktor Českého rozhlasu 3 - Vltava.

Petr Čenský (1982)

Kdybychom měli ve vzpomínkách nalistovat dobu mého dětství, na černobílé fotografii byste viděli smějícího se blondáčka, jak u gramofonu tancuje na písničky Dalibora Jandy. Líbil se mu také Michal David nebo třeba skupiny Kern a Olympic. Když trochu povyroستl, objevoval tajemství refrénů „Sex je náš“ skupiny Lucie a „Denně vožralej“ kapely Kabát – dlužno dodat, že to byla alba jeho starší sestry - a z nevysvětlitelného důvodu před spolužáky bránil Michaela Jacksona. Když vyrostl ještě víc, viděl v televizi *Mou vlast* a poprvé si naladil rádio na Český rozhlas 3 – Vltavu – a vážná hudba ho na následujících pár let zcela pohltila. A to dokonce do té míry, že se stal členem občanského sdružení Mahler 2000 a přečetl všechnu literaturu v češtině o Gustavu Mahlerovi. Potom ho však hluboce oslovily dva muzikály: ve *West Side Story* objevil krásu jazzu a muzikálu jako takového a v *Jesus Christ Superstar* zase sílu a podmanivost rocku, načež právě Leonard Bernstein se stal jeho hlavním uměleckým idolem. To už se z onoho blondáčka stal student Karlovy univerzity a pomyslným strojem času vzpomínek se dostáváme do přítomnosti. Dnes mám v oblíbě zejména hudbu 20. a 21. století všech stylů a žánrů, podobně jako Lukáš Hurník, a proto jsme mohli společně vytvořit něco takového jako *The Angels*.

P.S. A stále jsem fanouškem Michaela Jacksona.

The Angels: mezižánrová hříčka, kočkopes, nebo postmoderní umění?

Prvního června 2006 bude premiéra našeho hudebního představení *The Angels* (Andělé). Do premiéry zbývaly ještě dva měsíce, když se na internetu objevila zpráva, v níž se píše: „... 1.6. bude premiéra nového muzikálu *The Angels* skladatele Lukáše Hurníka, který má být jakousi mezižánrovou hříčkou.“ Jenomže ta „hříčka“ trvá dvě hodiny, partitura má šest set stran a vznikala spolu s libretem tři roky. Snažili jsme se, aby se publikum v divadle bavilo, aby nechyběl úsměv a nadsázka, ale šlo nám i o závažnější věci. Někteří lidé v *The Angels* možná nebudou vidět víc než skrumáž různých hudebních stylů a žánrů a uměleckých postupů postrádajících smysl, ale my máme zato, že přinášíme do české (vážné) hudby a českého divadla specifický náhled na umělecké dílo, na tvorbu a umění, nabízíme způsob uvažování, který u nás dosud nebyl příliš akcentován.

The Angels lze vnímat dle libosti jako pohádku, multižánrovou show i jako podobenství o lásce, moci, mládí a svobodě, střetu „starého“ a „nového“ světa... Jde o skladbu pro symfonický orchestr, rockovou kapelu a elektroniku, větší množství sólistů a dětský sbor. „Od Dvořáka po Madonnu, od aleatoriky k funky“, by mohlo být naše motto. Kombinování a prolnutí různých postupů vážné hudby hrané orchestrem a stylů elektronické populární hudby je v *The Angels* naprostou samozřejmostí, nejde však o samoučelnost, ale o přirozené vyjádření a funkční dokreslení děje.

Anděl Asbeel se vzbouří proti sterilní hudbě a dogmatickému řádu v nebi, protože na Zemi zaslechl rockovou muziku a rád by ji zavedl v Božím království. Vydá se tedy na zkušenou k ďáblům, protože Peklo je jeden velký diskotekový klub. Kulturní převrat se mu ale v nebesích nepodaří prosadit, a tak zamíří na Zem, aby tady založil úspěšnou kapelu The Angels. Nebe i Peklo rázem vidí v kapele prostředek k uskutečnění svých plánů a dojde k bitvě, která ohrozí řád světa...

Na některých místech skladby najdete modernistickou aleatoriku, bitonální akordy, rychlé modulace, nepravidelné metrum, kontrastní dynamiku. Hudba „neoimpresionisticky“ líčí třepot andělských křídel, let badmintonového míčku, otevírání pekelné brány, poryvy větru apod. Jinde naopak zaslechnete aktuální styly populární hudby, jako např. drum and bass, funky, rock. Zasvěcení posluchači pak jistě nepřeslechnou přímé citáty z Wagnera, Čajkovského, Dvořáka, Deep Purple, Madonny nebo hit skupiny Rolling Stones v inverzi. Citace mají často symbolický význam: konzervativní anděl hudby Israfel učí malé andílky Dvořákovu „Bože, Bože, píseň novou zpívají budou...“. Když je Asbeel poprvé políben ďáblíci Lilit a říká „Spím či bdím? Ach, je to sen? Dnes je nejkrásnější den“, zazní zcela logicky motiv spánku z Wagnerova *Ringu*. Když ale Asbeel, uvažující o ztrátě své andělské nevinosti, vzpomíná na to, jak se mu líbila pozemská populární hudba, ozve se melodie hitu Like a Virgin od Madonny.

Spory se můžou vést o tom, zda jde o operu, nebo muzikál; ani my, autoři, se v tom neshodneme. Libretista mluví o „muzikálu s operní příchutí“, skladatel zas o „operní show“. Při muzikologické analýze bychom zjistili, že po formální stránce jde spíše o operu: dílo má dramatickou stavbu, všechny dialogy, ansámby, dětské i dospělé sbory jsou prokomponovány, text se zpívá, nebo mluví na způsob melodramu, převládá „evoluční hudba“, i když tu nechybí ani samostatná čísla – árie a písničky. Způsob tvorby byl také operní. Melodika a harmonie mají blíže k muzikálu. Nechybí ani chytlavé milostné duety, některé zpěvní party jsou pro muzikálové, jiné pro operní pěvce. Akustická a elektronická hudba tvoří navzájem se doplňující „sound“ díla. Věc se ještě komplikuje tím, že na mnoha místech oba světy, opery a muzikálu, nerozlišitelně splývají do syntetické formy: kam zařadit velkou sopránovou árii se sólovou elektrickou kytarou za doprovodu smyčců?

Jaký význam má pro nás takové míšení kultur? Na rozdíl od modernistických tvůrců se odmítáme trápit s hledáním toho, „co tu ještě nebylo“, nebo s konstruováním důmyslných tektonických koncepcí, o kterých se dobře mluví, ale v hudbě je nikdo neslyší. Také tvorba v tradičním neoklasickém duchu vážné hudby, přinášející „prověřené hodnoty“ rovnováhy mezi formou a obsahem a neměnné ideály pravdy a krásy, je dnes z mnoha důvodů problematická. Na druhé straně, popkultura, šířená masmédií, vyznává – pro nás nepřijatelně - jen hodnoty materiální, nikoli estetické, etické a duchovní. Je tedy na místě otázka: když odmítáme avantgardu, popkulturu, neoklasicismus i modernismus jako způsob tvorby, co ještě zbývá?

Naší snahou je především nabízet společnosti originální cesty labyrintem kultury, objevovat nové systémove vztahy mezi jejími různými částmi, které lze libovolně skládat a kombinovat, objevovat nové významy, obsahy a způsoby užití již vytvořených kulturních prvků a produktů, proměňovat modely vnímání reality, a to v rámci společenské komunikace. Pracujeme s různorodými prvky – již v minulosti použitými i novými – jako se stavebníci.

Většina lidí se shodne na tom, že svět přibližně v posledním půlstoletí prochází radikální proměnou, a tím nemyslíme jen nástup tzv. informační společnosti, založené na technologiích a službách, nýbrž i změnu v myšlení lidstva, ve způsobu vnímání sama sebe, společnosti i kultury vůbec. Doslova před našima očima se buduje jakýsi nový svět, jedinečný v dosavadních dějinách, máme to (možná pochybné) štěstí prožívat jednu z civilizačních revolucí; podobně jako byla „zemědělská“ nebo „průmyslová“, teď máme „informační“ revoluci. Někomu se to nemusí líbit, ale je to nezpochybnitelná danost. A tomu se musí každý z nás přizpůsobit, jinak se může stát obětí tzv. „šoku z budoucnosti“. Bez úplného přijetí reality není možné se v ní dostatečně „zabydlet“.

Přehlédneme-li soudobou evropskou vážnou hudbu, zjistíme, že naprostá většina dnešních skladatelů (paradoxně nezáleží na tom, zda mladých nebo starších), tvoří způsobem, který patří před tuto radikální proměnu, a proto ji nemohou ve svých dílech zachytit a interpretovat. Způsob vnímání vážné hudby a její společenský status je přitom dnes bohužel naprosto odlišný od dob nedávno minulých.

Také populární kultura je ve své podstatě hodně konzervativní, třebaže v úplně jiném smyslu než třeba vážná hudba. Populární kultura je sice hybnou silou technologické inovace, přitom ale nabízí desetiletí stále stejné obsahy a způsoby myšlení, protože to je záruka zavedeného a nepřetržitého odbytu produktů, a tedy zisku. Díla této kultury nabízejí snadnou komunikaci, protože vycházejí z naší známé životní zkušenosti a reality, a proto jsou masově přijímána. Takové postupy jsou ale v přímém rozporu s uměním, jehož „posláním“ je vytvářet nové souvislosti ve vnímání reality, odhalovat nové obsahy, vyvracet myšlenkové stereotypy apod.; to je i naším cílem, a proto se na tvorbě popkultury ve službách cynické manipulace korporací globální zábavy a módy nechceme podílet.

Modernistická hudba má opačný problém: nekomunikativnost. Tato díla nenabízí nějaký přesně vymezený smysl a význam, jako v případě populární kultury, ba některá umělecká díla se často zcela vymykají našim normám a představám. Působí jen v okruhu specializované komunikace umělců s teoretiků. Tím však uvolňuje nadměrně velký prostor pro působení populární kultury, která svou prvoplánovostí naplňuje potřeby běžného člověka. Mnozí tvůrci prostřednictvím „anestetických“ děl naprosto negují realitu, kritizují současný „špatný svět“. Tento způsob kritiky ale nepředstavuje žádnou reálnou hrozbu pro korporace zábavního a módního průmyslu, naopak, svou velmi omezenou působností pro něj vytváří místo v sociálně-kulturním prostoru. Čistě negativní postoj nic nevyřeší; kritizování a odmítnutí kompromisu však není protest, ale spoluvina.

Otázka tedy stojí takto: *Jak využít zdroje populární kultury, která fakticky s námi existuje, aby se staly prostředkem šíření kulturních hodnot?* Nikoliv negativní kritika systému, ale pozitivní aktivní zásahy do něj – jeho prostředky – mohou kultuře prospět.

Současná doba, v níž dochází k radikální změně, potřebuje díla, která dokážou reflektovat proměnu našeho světa. Soudobá kultura se stala celosvětovou, eklektickou, proměnlivou a bez sjednocujícího systému. Neexistují předem daná pravidla seskupená do estetického kánonu, je třeba hledat a ustavit je tvorbou díla samotného, které tak nabývá charakteru *komunikující události*. Myslíme si, že v tomto postmoderním způsobu tvorby, v mnohavrstevnosti, vícevýznamovosti, podpořené multimediální technikou a elektronikou umělec získává nástroj, kterým dokáže skutečnost zachytit a interpretovat. Abychom se ve světě mohli plně zabydlet a pochopit ho, musíme realitu pozitivně přijmout, bez normativních předsudků, napojit se na její procesy a využít pro své potřeby všech nabízených možností.

Dílo přece neexistuje samo o sobě, *an sich*. Jeho význam závisí na tom, jak si každý vnímatel dílo vyloží a jak je potom obecně společensky interpretováno. Hodnotu uměleckého díla tedy nevidíme v tom, jak odpovídá ideálům pravdy a krásy nebo co přináší originálního a dosud nepoužitého, nýbrž mimo jiné v schopnosti zapojit vnímatele do hry, nabídnout mu co nejvíce příležitostí dotvořit si dílo podle svých vnitřních potřeb. Lidé si totiž nekategorizují věci na základě objektivních znaků a formálních analýz, ale spíše podle toho, které jeho vlastnosti si „zvýznamní“, které znaky budou vnímat jako pro sebe důležité, nebo jako podobné takzvaným prototypickým modelům, které znají z předchozí zkušenosti. Posлуhač či divák je náš partner, spoluautor, nikoli jen konzument. Smysl a význam díla se nakonec ustanoví v rámci celospolečenské komunikace.

The Angels se budou obtížně hodnotit na základě kritické analýzy. Snažili jsme se, aby šlo o dílo působivé, srozumitelné na několika úrovních vnímání, podle toho, kolik vlastní iniciativy chce posluchač vyvinout. Cítíme velký vděk vůči všem, kteří do tohoto dobrodružství jdou s námi.

Jan Kučera – dirigent

Narozen roku 1977 v Klatovech. Na pražské konzervatoři absolvoval u B. Řehoře skladatelský obor a u M. Němcové, M. Košlera a V. Válka obor dirigentský. V rámci svého absolventského dirigentského koncertu v roce 2002 debutoval se Symfonickým orchestrem českého rozhlasu a provedl v premiéře své tři symfonické básně na motivy českých spisovatelů (Kundera, Hrabal, Kolář).

Jako skladatel zasahuje do několika žánrových oblastí. Tvoří kompozice symfonické i komorní, kantátové i písňové, zároveň píše scénickou hudbu k inscenacím pražských i oblastních divadelních scén. Plodná je i jeho tvorba v oblasti aranžérské - pro silvestrovský koncert České filharmonie 2003 upravil písně Jaroslava Ježka a písně z českých filmů. Kučera se ve své tvorbě nevyhýbá ani jazzu. Z jeho úzké spolupráce se smyčcovým kvartetem Epoque Quartet a ze spojení s jeho vlastním jazzovým klavírním triem vzešlo autorské CD *Stav beztlíže*, které bylo v anketě odborného hudebního časopisu Harmonie oceněno jako 3. nejlepší česká jazzová nahrávka roku 2001. Od roku 2002 využívá Jan Kučera příležitostí, které mu jako svému asistentovi v SOČRu nabízí šéfdirigent Vladimír Válek, pod jehož vedením současně studuje na pražské HAMU. Jako dirigent, klavírista či aranžér spolupracuje s předními českými orchestry.

Gabriela Haukvicová – režie

Gabriela Haukvicová vystudovala zpěv na Janáčkově konzervatoři v Ostravě (1993-99) a ještě během studia se stala členkou sboru opery Národního divadla Moravskoslezského. Jako sólistka se představila v roli Bastienky v Mozartově opeře *Bastien a Bastienka*. Souběžně se zpěvem začala soukromě studovat operní režii u režiséra Jiřího Glogara a později u režisérky Inge Švandové. Od roku 2000 působila jako asistent režie ve Slezském divadle v Opavě (inscenace: *Čert a Káča*, *Dvě vdovy*, *Don Pasquale*, *Loupežníci*). V roce 2002 byla přijata na HAMU na obor operní režie a v současné době je posluchačkou ve třídě Miloslava Nekvasila. V rámci HAMU režírovala *Vánoční představení - A světlo přijde*, barokní pasticcio *Alessandr v Indii*, Mozartova *Bastiena a Bastienka* a *Příběh vojáka Igora* Stravinského. Od roku 2004 působí jako asistent režie v opeře Národního divadla, kde spolupracovala na inscenacích *Vanda*, *Adriana Lecouvreur*, *Čtyřnotová opera*, *Médium*, *Její pastorkyňa*.

Renáta Weidlichová – scéna a kostýmy

Narodila se v roce 1973. Po studiích Střední umělecko-průmyslové školy v Uherském Hradišti a DAMU v Praze (katedra scénografie, katedra autorské tvorby a pedagogiky) absolvovala zahraniční stáže v Nottinghamu a Utrechtu. V současné době pracuje jako samostatná scénografka a kostýmní výtvarnice či jako asistentka scénografů a kostýmních výtvarníků, příležitostně také jako lektorka uměleckých dílen. K jejím vlastním výtvarným realizacím patří výprava k inscenacím: *Kapka v moři* (J. Jakl, choreografie: M. Eliášová, divadlo Ponec), *Geometrie závislosti* (P. Opavský, festival Tanec Praha 2003), *Malý princ* (A. de Saint-Exupéry, dramaturgie a režie: M. Drábek, konírna zámku ve Valticích), *Po Vltavě z Čech až na konec světa za 365 dní* (J. Hašek, dramaturgie a režie: M. Drábek, NoD Roxy) a *Belzebubova sonáta* (S. I. Witkiewicz, režie: M. Záchenská, Divadlo v Řeznické); scéna ke koncertům *Pocta hrdinům* (Hradčanské náměstí v Praze) a *Královny popu* (náměstí na hradu Karlštejn), scéna k inscenacím *Odysseia* (A. Logothetis, choreografie: P. Tyc, Filharmonie Hradec Králové), *Pan Hamilkar* (Y. Jamiaque, režie: K. Semerád, Městské divadlo Zlín) a dále navrhla kostýmy pro inscenace *Teremin* (P. Zelenka, Dejvické divadlo), *13 písní* (J. A. Pitínský, Městské divadlo Zlín). Jako asistentka výpravy spolupracovala na inscenacích *Apollo et Hyacinthus* (W. A. Mozart, Divadlo F. X. Šaldy Liberec a Národní divadlo), *Die Kleinstädter* (Th. Veidl, Theater Regensburg a Národní divadlo), *Der fliegende Holländer* (Theater Regensburg) a *Láska je láska* (O. Soukup, G. Osvaldová, divadlo Ta fantastika). Jako asistentka scénografa spolupracovala na inscenacích *Ruleta* (Z. Merta, Státní opera Praha), *Miss Saigon* (C. Schönbert, A. Boubllil, GOJA Music Hall Praha).

Natalie Křišťůvková – pohybová spolupráce

Narozena v roce 1982. Od roku 1988 navštěvovala baletní přípravku Národního divadla. V letech 1992-2000 studovala klasický tanec na Státní konzervatoři v Praze a během studia se zúčastnila stáží a baletních kurzů v Kolíně nad Rýnem (Německo) a Thononu (Francie). Na baletní soutěži Prix Carpeaux ve francouzských Valenciennes získala 3. cenu v kategorii Excellence. Jejím prvním angažmá byl baletní soubor divadla J. K. Tyla v Plzni (2000) a po něm následoval soubor baletu Národního divadla v Praze (2001). Od roku 2003 je členkou baletu opery Národního divadla. Kromě účinkování v převážně většině operních inscenací Národního divadla se věnuje též choreografii a spolupracuje s režisérkou Gabrielou Haukvicovou (*Bastien a Bastienka*, *Příběh vojáka* a *The Angels*).

Petr Veleta – pohybová spolupráce

Absolvoval Taneční konzervatoř v Praze, roční stáž na London School of Contemporary Dance a HAMU, obor choreografie. Působil jako sólista baletu Slovenského národního divadla v Bratislavě, Hudebního divadla v Karlíně a šéf baletu a choreograf v divadle v Olomouci. Jako taneční pedagog a choreograf působil na Slovensku i v Čechách a v několika projektech v Anglii a Německu. Nyní pracuje jako asistent režie opery Národního divadla v Praze.

K dalším aktivitám patří taneční a pohybová terapie pro seniory s psychickým a fyzickým postižením, kterou provádí v rámci programů České Alzheimerovské společnosti a Gerontologického centra v Praze.

Zuzana Marková – sbormistr

Studuje zpěv (prof. J. Marková), klavír (prof. M. Langer) a dirigování (prof. M. Němcová a prof. H. Farkač) ve druhém ročníku na Pražské konzervatoři. Od malička vystupovala v dětských rolích v operách v Národním divadle (*Jakobín*, *Cavalleria rusticana*, *Pagliacci*, *Příhody lišky Bystroušky*, *Rigoletto*, *Braniboři v Čechách*) a v činohrách (*Mistr a Markétka*, *Richard III.*). Nyní zpívá v ostravském Divadle Antonína Dvořáka hlavní roli Františky v *Opeře z poutí* od E. F. Buriana. Spolupracovala se sbormistrem Milanem Malým v Dětské opeře Praha a po jeho smrti se stala sbormistryní (2004). Je též sólistkou Dětské opery Praha, se kterou se zúčastnila zájezdu do Vídně a později i jako sbormistr do Bayreuthu. Společně s Dětskou operou reprezentovala Českou republiku na světové výstavě Expo 2005 v Japonsku. Vyhrála I. cenu v soutěži Pražský pěvec (2003) a II. cenu na Duškově pěvecké soutěži (2005).

Dětská opera Praha

Dětská opera Praha je soubor dětských a mladých sólistů studujících zpěv. Založila ji v roce 1999 na základech své soukromé hudební školy sólistka opery Národního divadla v Praze a profesorka zpěvu na Státní konzervatoři Jiřina Marková-Krystlíková. Soubor má v současnosti široký repertoár, částečně nastudovaný i v italštině a němčině, a pravidelně vystupuje v Národním divadle v Praze, Divadle Kolowrat, Laterně magie a v divadle Rokoko, příležitostně i na jiných scénách v České republice a v zahraničí. Dětská opera vydala čtyři CD, s Českou mší vánoční J. J. Ryby, s představením Malý Mozart, Géniové a děti a Opera nás baví. Inscenace nejznámější dětské opery, Brundibára Hanse Krásky, v provedení DOP vyšla na DVD. O souboru byl natočen televizní dokument a o jeho činnosti pravidelně informují média. Z iniciativy Dětské opery Praha byla rovněž založena mezinárodní pěvecká soutěž pro začínající talentované zpěváky Pražský pěvec. Dětská opera Praha může pokračovat v dosavadní práci a dále rozšiřovat své aktivity a reprezentovat Českou republiku v oblasti kultury díky grantům hlavního města Prahy a Ministerstva kultury ČR i díky pomoci mnoha laskavých sponzorských partnerů. Další činnosti souboru má napomoci také v roce 2003 založený Klub přátel Dětské opery Praha, jehož členy jsou přední osobnosti české kultury. Soubor též uvádí díla soudobých skladatelů. S velkým ohlasem i u odborné kritiky, vystoupila DOP ve vídeňském Konzerthausu (2004) a v japonském Aichi na EXPU 2005 a též v Bayreuthu v červnu 2005. V prosinci 2005 byl soubor požádán o vánoční vystoupení v prezidentském sídle v Lánech pro nadaci manželů Klausových. A též v prosinci 2005 uvedla DOP českou premiéru opery B. Brittena Kominíček což bylo výrazně ohodnoceno odbornou kritikou – citát „Uvedení Kominíčka v podání DOP tak bylo nejen zpestřením naší operní dramaturgie, ale i příhodným titulem pro tento soubor, který s takovou energií vede Jiřina Marková“ napsala H. Havlíková.

Klub přátel Dětské opery Praha

Zakladatelé: akad. arch. Daniel Dvořák, Vlastimil Harapes, Vlasta Chramostová, Radovan Lukavský, Milan Malý, Štefan Margita, Igor Němec, Ladislav Štros, Zdeněk Troška. Do klubu přátel DOP vstoupilo mnoho výrazných osobností české kultury a sponzorských partnerů DOP (např. Stella Májová, Soňa Červená).

www.detskaoperapraha.cz

PORADNÍ ORGÁNY ŘEDITELE ND :

MARKETINGOVÁ RADA NÁRODNÍHO DIVADLA:

Mgr. Martina Králová, Marketing manager, České radiokomunikace a. s.

Janis Sidovský, SIDOVSKY management s. r. o.

Ing. Roman Jirásek, Ředitel společnosti, předseda představenstva M.I.P. Group, a. s.

PhDr. Pavel Maurer, Managing Director, rmg:connect

Johannes Kinsky, Managing Director, JP Morgan International Limited

UMĚLECKÁ RADA NÁRODNÍHO DIVADLA:

Karel Steigerwald, dramatik

Ivan Liška, tanečník, ředitel baletu Staatstheater München

Dr. Václav Janeček, dramaturg Laterny Magiky

Sylvie Bodorová, skladatelka

Eva Blahová, pedagog zpěvu

Jiří Bartoška, herec, prezident Filmového festivalu Karlovy Vary

Prof. MUDr. Josef Koutecký, Dr.Sc., děkan 2. lékařské fakulty UK

Viktor Stoilov, majitel nakladatelství TORST

Dr. Leo Pavlát, ředitel Židovského muzea Praha

PhDr. Michal Lukeš, generální ředitel Národního muzea

Aleš Březina, ředitel Institutu Bohuslava Martinů

KONTAKTY :

akad. arch. Daniel Dvořák

ředitel Národního divadla

tel.: +420 224 901 250

fax: +420 224 932 092

e-mail: d.dvorak@narodni-divadlo.cz

Jiří Nekvasil

šéf opery Národního divadla

tel.: +420 224 901 277

fax: +420 224 933 314

e-mail: nekvasil@narodni-divadlo.cz

Pavel Petránek

vedoucí dramaturg opery Národního divadla

tel.: +420 224 901 469

fax: +420 224 933 314

e-mail: p.petranek@narodni-divadlo.cz

Daniel Jäger

PR opery Národního divadla

tel.: +420 224 901 439

fax: +420 224 933 314

mobil: +420 737 223 964

e-mail: d.jager@narodni-divadlo.cz

Helena Krausová

tisková mluvčí, mediální servis ND

tel.: +420 224 901 676

fax: +420 224 932 092

e-mail: h.krausova@narodni-divadlo.cz

www.narodni-divadlo.cz

zpracoval Daniel Jäger

tel.: +420 224 901 439, +420 737 223 964, fax: +420 224 933 314, e-mail: d.jager@narodni-divadlo.cz

GENERÁLNÍ PARTNER
NÁRODNÍHO DIVADLA

PARTNEŘI NÁRODNÍHO DIVADLA

MECENÁŠ NÁRODNÍHO DIVADLA

HLAVNÍ PARTNER PROJEKTU BOUDA III

SKANSKA

PARTNEŘI PROJEKTU BOUDA III

KOPRODUCENTI INSCENACE

Partner DOP

ZENTIVA